

Framhald av síðu 12

Irak framvegis er eitt sera vandamikil land fyri Ísrael, í hvussu so er so leingi sum Saddam Hussein situr við ræðið.

Írak er framvegis alvápnað, og vit hava tí alla tíðina eygni eftir Saddam sigur hann og leggur aftrat, at júst stóðan í Irak visir, hvussu vesturlendsku fjølmiðlarnir hava borið seg at móti Ísrael.

Neyðugt at bumba Irak í 1981

Tá vit í 1981 bumbaðu kjarnorkuverkið í Irak var øll pressan í vesturheiminum á gosi og vit vóru skýrdir drápsmenn og áleyparar. Men 10 ár seinna, tá allur heimurin vendi sær móti Irak, var tað eingin, sum mintist til, hvussu týðningarmikið okkara bombing av Irak var 10 ár frammanundan. Einhvør vil tó í dag siga, at høvdu vit ikki gjørt tað tá, so hevði heimurin kanska sæð øðrvísi út í dag.

Er tað tá so lógið, at vit Ísraelar hava ilt við at trúgva tykkara pressu!

Nógvir innflytarar

Meron sigur víðari, at Ísrael hevur stóran trupulleikar at dragast við. Tað ringasta er sjálvandi ongandi at kunna kenna seg nóg tryggan. Annað eru teir mongu innflytararnir serliga úr fyrrverandi Sovjet. Bara eftir tveimum árum eru 400.000 russar fluttir til Ísrael tvs. at vit

her hava fingið ein ónatúrligan fólkaøkstur uppá heili 10% eftir bert tveimum árum.

Hugsi tykkum, hvat hevði hent, um hetta t.d. var stóðan í Danmark. Har búa eisini umleið 5 mill. fólk, og hyggja vit eftir hagtølunum, so vísa tey, at tað hesi seinastu 15 árinu eru fluttir umleið 130.000 útlendingar til Danmarkar.

Henda sammetingin haldi eg visir, hvussu torfør stóðan hjá okkum er, tí vit eftir so stuttari tíð skulu skaffa hesum fólki mat og arbeiði og tað sigur seg sjálv, at tað er ein ómøgulig uppgáva eftir so stuttari tíð.

Hetta er tí eisini ein av orsökunum til, at arbeiðsloysið í Ísrael í dag er sera stórt. Ein stórir partur av teimum fólki, sum eru komin úr Ruslandi, eru sera væl útbúgvir og síðani stóru innflytingina er talið á læknum meira enn tvífaldað. Tað er greitt, at vit kunnu ikki brúka allar hesar læknarnar, og tí krevur tað nógva av okkum at fáa hesi fólk í arbeiði á ein ella annan hátt.

Kibbutzirnar

Meron sipar við hesum til, at mangir russiskir jødar tí hava fingið arbeiði og bústað í kibbutzunum, og hetta hevur so gjørt, at talið á ungdómum úr útlandinum, sum so trúliga hava leitað í kibbutz í Ísrael í meira enn 40 ár, er nógva skorið niður.

—Vit hava havt nógvar

danir her og vit vilja fegnir eisini siggja fleiri føroyskar ungdómur. So tað fróður meg at hoyra, at eitt samarbeiði er komið í lag, sum gevur fleiri føroyingum møguleika at fara til okkara land, hóast stóra talið á innflytarum ger hetta trupult sigur hann.

Meron heldur kibbutz-upphald vera ein sera góða møguleika hjá ungfolki at uppliva onnur lond og fólk og heldur somuleiðis, at hesi ungu kunnu gerast góðir ambassadørar fyri Ísrael, men eru tað so sanniliga eisini fyrri sitt egna land.

—Tað má hava okkurt at siga, at føroyingar koma í samband við Ísraelar og kunnu siga teimum frá tykkara egna landi. Her hugsi eg so sanniliga eisini um møguleikarnar fyrri at fáa Ísraelar at vitja Føroyar.

Ísraelar til Føroya

Nathan Meron heldur, at Føroyar - hóast landið liggur langt burturi - kunnu vekja áhuga hjá mongum Ísraelum. —Títt hava eitt ómetaliga vakurt land. Serliga havi eg bit merki í, at her er so ljóst, so reint og so kvírt. Hesa sælu kvírruna haldi eg mongum ferðafólki hevði dámt. Ja oftani er so kvírt, at tú hoyrir bara fuglarnar syngja.

—Eg kom sjálvur til Føroya ein sunnudag, og tá varð so kvírt allastaðni og so litið sást til fólk, at eg eina løtu hugsaði, at tit øll mundu vera farin av landinum.

Samarbeiði

Hetta er fyrstu ferð, at Nathan Meron vitjar í Føroyum. Hann harmast um vánliga stóðuna í fiskivinnuni serliga, men uggar okkum við, at slík stóðan kann jú vendast við.

Upp á fyrispurning um møguleikar eru fyrri samstarvi millum Føroyar og Ísrael sigur hann, at slíkir eru helst, men hann heldur, at hetta eiga handilsfólk og vinnulívsfólk at finna fram til. Hann heldur ikki, at stig til samarbeiði skal koma frá myndugleikunum.

Um hvørjur møguleikar tó eru nevnr hann ferða-

vinnuna, fiskivinnu og so eisini landbúnaðin. Í dag stendur landbúnaðurin fyrri størsta partinum av Ísraelska útflutninginum.

Hvørt ár koma fólk úr allari verðini higar at kunna seg við okkara landbrúk, og serliga hvussu vit hava fingið so nógva burtur úr so smáum og undir so torførum umstøðum.

Læra av Ísraelum

Hann visir til, at teir hava nokk av söl og oyðmørk men ov lítið av vatni. Men hetta hava teir so arbeitt við og funnið loysnir, sum í dag eru orsøkin til, at ein stórir partur av tí, sum

fyrri var oyðmørk í dag er grønt.

—Títt hava nógva vatn men lítið av söl. Men hví ikki brúka tað syndrið, sum er av söl til at fáa sum mest burtur úr t.d. á landbúnaðarøkinum. Eg ivist ikki í, at her kundu tit gjørt nakað við Ísraelskari hjálp leggur hann aftrat.

Undir vitjan síni í Føroyum hevur Ísraelski sendiharrin hitt lögmann, varaborgarstjóran í Havn og mong onnur. Hann hevur verið við á fundi í felagnum Føroyar-Ísrael, har hann møtti nógvum fólki, sum arbeidda fyrri at økja og menna samstarvið millum londini.

jan

Tær triggjar eysturoyargenturnar, sum herfyri komu heimaftur úr kibbutz í Ísrael. Siri Sigurdsson, Eimi Jacobsen og Maja Højgaard. Mynd Jan

19 ára gamla Eimi Jacobsen heimaftur úr kibbutz:

Gott og sunt at fara burtur

Alsamt fleiri føroyingar velja at fara í kibbutz í Ísrael, nú lítið er av arbeiði í Føroyum. Men ikki bert tí. Ynski um at sleppa út í verðina og uppliva nakað nýtt og vera saman við nýggjum fólki er eisini av høvuðsdrivmegin hjá mongum av teimum ungu, sum í hesum døgum leita sær av landinum í eitt styrti ella longri tíðarskeið.

Ein teirra, sum valdi at fara í kibbutz í Ísrael í eitt hálvt ár, er Eimi Jacobsen úr Saltangará. Saman við tveimum vinkunum, Maja Højgaard úr Rituvík og Siri Sigurdsson úr Saltangará, fór hon í fjór til Ísrael at arbeiða í kibbutz í umleið eitt hálvt ár.

Tá føroysk tíðindafólk herfyri vóru í Ísrael og har m.a. vitjaði fleiri kibbutzar hittu vit eisini tær triggjar

vinkunurnar. Hetta var umboð á ELAL-fløglinum úr Tel Aviv til Keypmannahavnar.

Troyttar av skúla

Vit spurdu Eimi, hví tær gjørdur av at fara í kibbutz? Hon sigur, at tær triggjar gingu í flokki saman í Runavíkar Skúla. Eftir tað fóru Siri og Maja á handilsskúla, meðan Eimi sjálf vildi royna seg á flakavirkinum Lynfrost í eitt ár.

Tær triggjar høvdu so gjørt av, at tær eftir skuldu royna okkurt nýtt og tí valdu tær at fara í kibbutz.

Tær fóru so úr Føroyum 15. september í fjór og komu tær at arbeiða á Eimshemer-kibbutzini nærhendis Tel Aviv.

—Vit vóru allar so móðar av skúlanum og vildu

siggja nýggj andlit og uppliva nakað nýtt. Vit høvdu eisini høyrð um so mong onnur, sum høvdu verið í kibbutz og vóru fegin um tað.

Eimi sigur víðari, at nú vit hoyra so nógva um Ísrael í fjølmiðlunum og eisini tí, at hetta jú er tað Heilaga Landið, so helt hon tað kundi vera áhugavert at uppliva landið inn- anifrá.

Nú hon er komin heim- aftur og minnst aftur á tíðina í Ísrael hevur hon bert góð minni. Sjálf heldur Eimi, at kibbutzarnar eru sera góðar fyrri ikki minst børnini og tey gomlu. Hon heldur tað eisini vera hugaligt hjá ungum úr

Nathan Meron, sendiharrin: —Bæði Ísraelar, palestinar og arabar mugu nú taka stóðuna í størsta álvara og loysa upp fyrri trupulleikunum. mynd kalmar

